

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2018 r. – China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in. / Komisja

(Sprawa T-254/18)

(2018/C 211/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (Pekin, Chiny) oraz pozostałych 9 skarżących (przedstawiciele: R. Antonini, E. Monard oraz B. Maniatis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/140 z dnia 29 stycznia 2018 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej oraz kończącego dochodzenie dotyczące przywozu niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Indii (Dz.U. 2018 L 25, s. 6), w zakresie w jakim odnosi się ono do CCCME, poszczególnych spółek i zainteresowanych członków; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja Europejska naruszyła art. 3 ust. 2, 3, 5, 6, i 7 oraz art. 17 ust. 2 rozporządzenia podstawowego oraz zasadę dobrej administracji w szczególności posługując się niewiarygodnymi danymi dotyczącymi przywozu, niewiarygodnymi makroekonomicznymi danymi dotyczącymi szkody oraz niewiarygodnymi danymi dotyczącymi rentowności oraz nie pozwalając innym zainteresowanym stronom na przedstawienie uwag co do ostatecznego wyboru próby producentów unijnych.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego w szczególności nie biorąc pod uwagę braku zbieżności w czasie oraz nie zapewniając, że szkody spowodowane innymi czynnikami nie zostaną przypisane chińskim importerom.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo skarżących do obrony oraz art. 6 ust. 7, art. 19 ust. 1–3, art. 20 ust. 2 oraz art. 20 ust. 4 rozporządzenia podstawowego w szczególności odmawiając jakiegokolwiek dostępu do obliczeń dotyczących szkody, wpływu na ceny oraz poziomu usuwającego szkodę jak też ustalenia wartości normalnej, a także odmawiając przekazania żądanych danych nawet w zagregowanej wersji oraz nie ujawniając szeregu istotnych informacji mimo ponawianych wniosków w tym zakresie.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym nie biorąc pod uwagę wszystkich cech numerów kontrolnych produktu w ramach porównania cen, nie przekazując koniecznych informacji dotyczących cech produktu innych niż wynikające z oryginalnych numerów kontrolnych produktu oraz odrzucając bezpodstawnie wnioski o dostosowanie wartości normalnej eliminujące nieprawidłowości będące wynikiem niewielkiej produkcji w Indiach, Komisja naruszyła art. 2 ust. 10, art. 3 ust. 2 lit. a), art. 3 ust. 3 oraz art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz zasadę dobrej administracji.

5. Zarzut piąty, zgodnie z którym dokonując korekty w górę w stosunku do wartości normalnej z uwagi na podatki pośrednie, Komisja naruszyła art. 2 ust. 10 lit. b) oraz art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym opierając się na danych pochodzących tylko od jednego indyjskiego producenta w celu ustalenia kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku wykorzystanego w celu skonstruowania wartości normalnej, w miejsce wszystkich istotnych dostępnych informacji w odniesieniu do analogicznego państwa, Komisja naruszyła art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

Postanowienie Sądu z dnia 16 kwietnia 2016 r. – UN/Komisja

(Sprawa T-676/17) ⁽¹⁾

(2018/C 211/36)

Język postępowania: niemiecki

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 402 z 27.11.2017.
